

Starten

Initiativ, vision, vovemod, en god portion selvtillid, evne til at begejstre eller ruske op i andre, stærk interesse for spejderarbejde, samt - ikke mindst - interesse for både egne og andre børns velfærd, er nogle af de egenskaber, der skal til, hvis man vil gøre sig forhåbninger om at starte en spejdergruppe.

Især i begyndelsen af halvfjerdserne, i en by som Jyllinge, hvor forældrene havde rigeligt at gøre i deres fritid, og hvor børnene kunne vælge og vrage mellem mange tilbud fra idrætsklub, sejlklub, skole m.m.

Det kunne virke uoverkommeligt, men gudskelov var der en flok, som hver for sig, og især tilsammen, havde disse egenskaber, og som havde mod på at gå i gang med den kæmpeopgave det var at starte KFUM-spejderarbejdet i Gundsø.

De indledende sonderinger startede tidligt i 1972, hvor der på initiativ af bl.a. Jørgen Venø (Madsen), som nu er formand for Spejdgårdens bestyrelse, blev holdt et møde for en kreds af interesserede forældre og "gamle" spejdere, og hvor Oscar Holst Jensen, divisionschefen for Sct. Georgs Divisionen, orienterede om korpset og arbejdet med at etablere en gruppe. Oscar Holst Jensen blev få år senere grupperådsformand for Jyllinge Gruppe.

På mødet var der enighed om, at der skulle gøres et forsøg, og der blev valgt en lederkreds bestående af Erling Nielsen som gruppeleder, Jørgen Venø og Kenneth Holm som tropsledere, Connie Olsen og Ulla Sørensen som flokledere, og endelig Ruth Münsberg som flokassistent.

Herudover blev der valgt et grupperåd af forældre, bestående af Frede Wilkens som formand, Tove Østergaard som kasserer, Gis Griffin som sekretær samt Inge Kruse, Frede Jensen og Poul Thomasen.

Men der skulle jo også børn til, og der blev derfor den 23. marts 1972 holdt et orienterings- og hvervningsmøde for børn og forældre, hvor interessen var så overvældende (50 børn blev indmeldt), at det var klart for enhver, at forsøget var lykkedes, og det blev derfor besluttet pr. den samme dato at søge om optagelse for gruppen i korpset. Den 23. marts er således i virkeligheden gruppens fødselsdag, men sammenfald med påsken og andre begivenheder har nødvendiggjort, at festligholdelsen af 25-års dagen er blevet skubbet til den 3. maj, hvad den forhåbentlig ikke bliver mindre festlig af.

Den svære begyndelse

En ting er at få startet en gruppe - noget andet er at få den til at fungere - og det måtte man hurtigt sande var alt andet end let.

Med 50 børn i starten og en konstant tilgang, kan man godt sige, at succesen var hjemme, men hvor skulle man gøre af alle børnene?

Kommunens var naturligvis indstillet på at hjælpe, men havde i forvejen problemer nok i forbindelse med det kolossale byggeboom, som specielt prægede Jyllinge-området, så hjælpen begrænsede sig til tilbud om lån af klasselokaler på skolerne. Men klasseværelser, der også skal benyttes til almindeligt skolebrug, er selvfølgelig ikke egnede til spejdere og ulveunger, som skal have mulighed for at indrette og udsmykke lokalerne på deres specielle måde.

Så forældrene måtte træde til, og i en lang periode måtte gruppen klare sig med lånte kælderrum m.v. suppleret med et mindre lokale, som man lejede i Jyllingehallen, men som heller ikke måtte udsmykkes.

Og det gjorde det selvfølgelig svært at få "samling på tropperne", og var sikkert en medvirkende årsag til at det, allerede efter et halvt års forløb, blev besluttet at dele gruppen i 2 nemlig en Gundsømagle Gruppe og den nuværende Jyllinge Gruppe.

Et andet problem var, at de nye ledere nok var "gamle" spejdere, men for de flestes vedkommende var det flere år siden, de havde beskæftiget sig med spejderarbejde, og de måtte derfor bruge megen tid på weekendkurser og møder på en nødvendig genopfriskning af deres spejder- og lederkundskaber.

Og selv om de alle havde en fortid som spejdere, så var der alligevel tale om "sammenbragte børn" med forskellige traditioner og holdninger til arbejdsmetoder og programindhold, som gav anledning til en del

usikkerhed om, hvorledes arbejdet skulle koordineres, og som også var en medvirkende årsag til, at man fandt det fornuftigt at dele gruppen.

De første år

Delingen fandt sted fra 1. januar 1973, og Jyllinge Gruppe fortsatte med Frede Wilkens som grupperådsformand, Erling Nielsen som gruppeleder, Kenneth Holm som tropsleder for 6 spejdere og i første omgang med Connie Olsen som leder for de ca. 35 ulveunger. Da Connie imidlertid kort tid ind i 1973 blev udnævnt til divisionsassistent, overtog Ruth Münsberg ledelsen af ulvene.

På initiativ af Frede Wilkens blev der oprettet en lokal afdeling i Gundsø af Børne- og Ungdomsorganisationernes Samråd (BUS). I BUS samledes repræsentanter for alle spejderkorpsene i kommunen med henblik på fælles optræden over for kommunen og andre myndigheder, og bl.a. herigennem kom der et samarbejde i stand med de blå pigespejdere i Jyllinge, som resulterede i, at de 2 grupper i fællesskab lejede lokaler i Jyllingehallen. Det gav ikke ideelle forhold, men var dog et betydeligt fremskridt.

Trods delingen af gruppen, og til trods for at Det Danske Spejderkorps (de gule spejdere) i 1973 også startede en gruppe for drenge i Jyllinge, så var der meget stor tilgang, og der var mange på venteliste for at blive optaget som ulveunger.

I de små lokaler var det ikke muligt at holde møder for så mange samtidigt, og det blev derfor nødvendigt i 1974 at dele flokken i 2: Sambhurstammen, der fortsat blev ledet af Ruth Münsberg og Barasingstammen, der blev ledet af Lizzie Thorkildsen.

Delingen holdt imidlertid kun kort tid, da Lizzie måtte stoppe efter mindre end et år, og da det ikke var muligt at finde en afløser.

I det hele taget har det været et problem at skaffe tilstrækkeligt med ledere, både dengang og for den sags skyld i hele gruppens levetid, f.eks. måtte Erling Nielsen i en lang periode påtage sig at være både gruppeleder og leder for troppen, det sidste bl.a. sammen med en forældrerepræsentant, Niels Ernstved, hvis kone, Aase, samtidigt var flokassistent hos ulvene.

Af ture i 1973 skal specielt nævnes, at ulve og spejdere havde en vellykket kanotur sammen på Susåen, og at ulvene i sommerferien tog springet til Bornholm, hvor de havde en dejlig uge i Gudhjem.

Ulvenes sommerlejr i 1974 blev derimod meget dramatisk og bestemt ikke vellykket. Turen gik til spejdercentret Moselund i Hinnerup ved Århus, men allerede natte efter ankomsten blev flere af dem syge - tilsyneladende af maveforgiftning - og i løbet af de næste par dage var alle syge, 5 så alvorligt, at de måtte indlægges på Marselisborg Hospital til observation. - Alle blev herefter sendt hjem - fra Århus til Roskilde i isoleret togvogn, og resten af vejen i ambulancer.

Om det var dårligt vand eller virus, der var sygdomsårsagen, blev aldrig opklaret, men ulvene kom senere på tur til et spejdercenter, der lå lidt nærmere, nemlig ved Frederiksværk, og der hal lige siden været betænkelighed ved at sende ulvene alt for langt væk på sommerlejr.

I januar 1974 blev der stiftet en forældre- og støtteforening: "KFUM-spejdernes venner i Jyllinge". Formålet var at yde hjælp til gruppens økonomi, bl.a. ved at arrangere avisindsamlinger m.v., men det var også hensigten, at foreningen skulle yde hjælp til arrangementer, kørsel af spejdere m.m. Støtteforeningen blev ledet af Orla Laursen, Georg Rossing og Ove Boll.

Støtteforeningen blev opløst igen efter et års forløb da man fandt, at det var unødvendigt med et så formaliseret arrangement med bestyrelse, vedtægter o.l., men på det tidspunkt var gruppens økonomi også begyndt at se tilfredsstillende ud, bl.a. på grund af den ny Gundsø-ordning, som gav mulighed for betragtelige persontilskud, huslejetilskud og tilskud til lederuddannelse.

I 1974 måtte Frede Wilkens stoppe som formand for grupperådet, hvor han blev erstattet af Jens Thusholt, men Ole Rulff overtog hvervet som kasserer efter Tove Østergaard.

Søspejdere

I 1976 begyndte man på en nærliggende aktivitet, idet Ole Rulff fik kontakt med Vikingeskibsmuseet i Roskilde, som var interesseret i at spejderne lånte en af museets Færø-joller til sejlture på fjorden - til glæde for spejderne og til gavn for museet, som på den måde fik afprøvet båden.

Den første tur var lidt af en oplevelse med de ukyndige spejdere, men efterhånden fik de greb om tingene, og det ble til mange timers oplevelser på fjorden, ikke mindste da man fik lov til at låne 2 både ad gangen af museet, og, med tilskud fra kommunen, fik råd til at anskaffe et walkie-talkie anlæg, så man kunne kommunikere mellem bådene og med land.

Det eneste minus ved arrangementet var, at bådene lå fortøjet i Kattinge Vig, som i trafikmæssig henseende var lidt vanskelig at komme til. Der var derfor på et tidspunkt overvejelser om ligefrem at leje en af bådene og få den flyttet til Jyllinge, men det blev dog aldrig til noget.

På et tidspunkt havde gruppen planer om jollebyggeri, men planerne strandede på mangel på egnet produktionslokale.

På et andet tidspunkt fik spejderne stillet en BB-jolle til rådighed, som de også havde megen fornøjelse af, den var dog på længere sigt, desværre ikke solid nok til spejderbrug.

Men spejderne var blevet virkelig bidt af "livet til søs", så da kassereren havde penge på kontoen i foråret 1984, og da en spejder fandt et godt tilbud i den "Blå Avis", drog en lille deputation til Drøsselbjerg, hvor man købte en Færø-jolle med trailer.

Jollen trængte til en kærlig hånd, men med i deputationen var en skibsbygningskyndig spejderfader, Knud Lærke, som påtog sig istandsættelsen og med økonomisk bistand fra såvel kommunens som Sparekassen SDS og Carlsberg, lykkedes det at få båden i fin sejlklar stand til den festlige søsætning og dåb, hvor den fik navnet Freja.

Det var fra starten en klar holdning i grupperådet, at Jyllinge gruppe ikke skulle være en søspejdergruppe, men at båden skulle være en aktivitet på lige fod med de øvrige spejderaktiviteter, ligesom det blev slået fast, at spejderne selv skulle sørge for at passe og pleje båden.

men det gik også fint, og i de mange år, gruppen havde Freja, blev det til et hav af oplevelser - ikke bare i Roskilde fjord, men så langt væk som Smålandshavet og det Fynske øhav.

Spejdergården

Som nævnt var de lokaler, gruppen sammen med Det Danske Spejderkorps havde fået stillet til rådighed i Jyllingehallen langt fra ideelle, og da kommunens ved flere lejligheder havde givet udtryk for velvilje med hensyn til at hjælpe spejderne til bedre lokaler, blev det besluttet at gøre noget alvorligt ved sagen, og de to grupper stiftede derfor i efteråret 1976 "Lokalforeningen for Uniformerede Ungdomskorps og Uniformerede Ungdomsforeninger i Gundsø".

Lokalforeningens bestyrelse bestod af hans Christensen (formand) og Lise Lind fra DDS samt Ole Rulff og Thorkild Nyborg Rasmussen fra KFUM, og den fik til opgave, dels at skitsere et byggeri, som både på kort og langt sigt kunne tilfredsstille spejdernes behov, dels at tage kontakt til kommunen med henblik på at få stillet både grund og økonomiske midler til rådighed.

De første planer gik på en placering ved Nordmarksvej, enten ved rensningsanlægget nord for Jyllinge gl. bydel eller i hjørnet ved Jyllingehøj, men udsigterne til at få fredningsmyndighedernes godkendelse var så lange, at planerne måtte opgives, og da der skulle findes en løsning, endte det med, at kommunen stillede det nuværende areal, som dengang lå i tilknytning til Teknisk Forvaltning, til rådighed for spejderne for en periode på 25 år.

Derefter var der problemer med økonomien, idet det daværende fritidsnævn havde meget svært ved at acceptere en pris på ca. 4.000 kr. pr. spejder, men takket være en energisk indsats fra hans Christensen, lykkedes det at få kommunen til at bevilge den nødvendige anlægsudgift og tillade Lokalforeningen at optage lån med kommunegarant.

Endelig var der så problemet med at få tegnet kontrakt med et byggefirma om et passende byggeri, hvor valget - trods ønsket om at anvende lokal arbejdskraft - faldt på et firma i Næstved, som kunne opføre Spejdergården som en form for typehusbyggeri.

Det tor næsten halvandet år, inden kommunens endeligt godkendelse kom i februar 1978, og Ruth Münsberg kunne tage det første spadestik en mørk vinteraften. Men så gik det til gengæld stærkt, og den 6. maj blev Spejdergården indviet med fest og maner - og med plantning af de mange træer og buske, som blev solgt til forældre og gæster for 25 kroner stykket, hvorefter de pågældende selv fik lov til at foretage plantningen.

Huset blev delt mellem de 2 korps i forhold til medlemstallet på daværende tidspunkt, og KFUM-spejderne rykke ind i den sydlige tredjedel, som bl.a. blev udsmykket med det meget fine billede med junglebogsmotiver, som Alice Thusholt havde malet til gruppen allerede mens den holdt til i Jyllingehallen. Alice Thusholt malede senere skiltet med KFUM-spejdernes bomærke, som hænger på gavlen af Spejdergården.

Det kan diskuteres, om Spejdergården er det mest velegnede byggeri for spejdere, men med sin placering og de rimeligt gode pladsforhold, har den nu i snart 20 år været en udmærket ramme for de mange aktiviteter, og den står der altså stadig, trods heftige vandkampe, ildebrand, 22 knuste ruder på en enkelt nat, og ikke mindst adskillige forsøg fra kommunale politikeres og myndigheders side på at finde anden anvendelse af bygning og ikke mindst grund end til spejderformål.

Men spændende bliver det at se, hvad der vil ske, når råderetten over grunden udløber i år 2003.

Piger og drenge

Indtil 1976 havde KFUM-Spejderne været forbeholdt drenge, men på landsmødet dette år blev det vedtaget, at de enkelte grupper kunne besluttet at optage piger på lige fod med drengene. Forud for denne beslutning var der gået lang tids drøftelser med KFUK-Spejderne om en sammenslutning af de 2 korps, som det var ske med Det Danske Spejderkorps, men drøftelserne strandede på grund af manglende interesse hos KFUK.

Da gruppens medlemstal i foråret 1977 var nede på lige omkring 35, og da der ikke var udsigt til, at KFUK ville starte en gruppe i Jyllinge, var der enighed i gruppen om at gøre et forsøg, og i maj blev de 2 første piger Anette Frida Hansen og Johanna Haas, optaget som spejdere i Rød Patrulje.

Der nede ikke at blive optaget piger blandt ulvene det år, men fra august 1978 var der 7, der blev mildt ind, men pigeantallet hos spejderne blev "fordoblet" til 4.

Efterfølgende har der især hos ulvene været mange piger, og det har vist sig at være en udmærket blanding, hvor pigerne har klaret sig mindst lige så godt som drengene. Hos spejderne opstod der dig på et tidspunkt ønsker om at danne en ren pigepatrolje, vist nik på grund af drengenes fokusering på konkurrenceaktiviteter, men efter et års tid valgte man at smelte patruljerne sammen igen, og har lige siden kunnet køre med blandede patruljer.

Ture

En af de allervigtigste spejderaktiviteter er selvfølgelig turene, hvad enten det er weekendture, hikes, turneringer, sommerlejr o.m.a., og Jyllinge Gruppe er rig på oplevelser herfra. "Desværre" foregår turene normalt på spejdernes egne præmisser, og heraf følger, at der stort set kunne findes sparsomme mundtlige overleveringer herom.

Undertegnede var så heldig at komme med på afbud som reserveassistent på spejdertroppens sommerlejr på Bornholm i 1978. Turen blev ledet af Max Münsberg og forgik til fods med kærre det meste af Bornholm rundt, med en enkelt afstikker til Christiansø og lidt afslapning i Brændegaardshaven. I modsætning til i resten af landet var det et pragtfuldt vejr, og turen var i det hele taget en uforglemmelig positiv oplevelse.

I 1982 tog seniorspejderne på travetur i Lapland, hvor de havde en vellykket tur, som blev fulgt op allerede året efter sammen med 3 fra Det Danske Spejderkorps på noget, som skulle have været en kanotur, men som endte med at blive en y travetur, da en af kanoerne ikke kunne tåle et sammenstød med en klippe i elven.

I julen 1982 og 1983 deltog nogle af seniorerne i skiture til Norge, som var arrangeret af korpset. Det gav så meget blod på tanden, at spejderne selv begyndte at arrangere skiture til bl.a. Norge, hvor man overnattede i huler, som spejderne selv gravede ud i sneen.

Skiturene kulminerede i somrene i henholdsvis 1989 og 1992, hvor Roverne selv arrangerede ture til Svalbard, hvor de gik tværs over indlandsisen på ski. Det var hårde og barske ture, men selv om det ikke lykkedes komme i kontakt med isbjørne, var det en utroligt spændende oplevelse for deltagerne.

tilsvarende barsk og spændende var 4 rovers forsøg på at nå toppen af Mont Blanc. Det første forsøg i 1993 kiksede på grund af højdesyge og dårligt vejr på toppen, men i 1995 - efter lang tids forberedelse kulminerede anstrengelserne for de 2's vedkommende med den pragtfulde oplevelse det er at stå på toppen af Europas højeste bjerg.

Endeligt skal det nævnes, at gruppen i 1978 arrangerede den første familieweekend i spejderhytten i Særløse, hvor forældre kunne overnatte i hytte eller telt og deltage i madlavning på bål og i orienterings- og natløb m.v.

Arrangementet blev en succes og gentaget i flere år, indtil forældredeltagelsen blev for lille, måske fordi det efterhånden var de store spejdere, der overtog arrangementet fra grupperådet, så vi "gamle" ikke længere rigtigt kunne følge med.

Rovere, seniorer, juniorer, bævere

Fra gruppens start var der kun ulveunger og nogle få spejdere, men efterhånden som der kom flere nye spejdere, og de "gamle" blev ældre, blev det uhensigtsmæssigt med en samlet trop, hvor de yngste var 12, og de ældste i nærheden af 20 år.

I 1979 startede man derfor den første seniorpatrolje for de 14-16 årige og nogle år senere en roverklan for dem, der var derover, begge dele i forsøg på dels at holde på de ældste spejdere, dels at kunne benytte seniorer og rovere til lederjobs.

Forsøgene blev vellykkede - både på den ene og den anden måde - idet seniorer og rovere har kunnet lave mange spændende arrangementer, og praktisk arbejde, der passede til deres aldersklasse, og som samtidigt har givet anledning til mange venskaber, der holder langt ud over spejdertiden. Men også fordi både seniorer og rovere har været til uvurderlig hjælp for gruppen i de mange periode, hvor man ellers ville have stået uden ledere.

Juniorpatroljen blev startet af omtrent samme årsag, idet man måtte konstatere, at de ældste ulve i mange tilfælde faldt fra, fordi de blev trætte af at skulle være sammen med de yngre, men på den anden side ikke var modne nok til det "vilde liv" som spejdere. Juniorpatroljen blev derfor startet i efteråret 1987 som en mellemstation for de 11-12 årige og med Gunnar Birck og Jeanette Frederiksen som ledere.

I modsætning til de ovenstående enheder blev bæverflokket startet for ca. 5 år siden for at tiltrække børn til gruppen. Bæverne er børn i 6-7 års alderen, og de ledes i dag af Lotte Madsen.

Lidt om navne

1975 var i særlig grad præget af ledermangel, og der måtte konstateres en mindre nedgang både i aktivitet og i medlemstal. Erling Nielsen måtte fungere som både gruppeleder og tropsleder, men efter sommerferien fik han dog 2 medhjælpere til spejderne, nemlig Estrid Schmidt og Karen Olsen. Karen Olsen fungerede en periode som tropsleder, men måtte stoppe i 1977 på grund af "lykkelige", men for gruppen uheldige omstændigheder.

Ruth Münsberg tog sig af den nu samlede ulveflok sammen med Bessie Stege og Anne Mette Hansen.

I forbindelse med generalforsamlingen i 1978 trådte Jens Thusholt og Erling Nielsen tilbage, og de blev erstattet af Oscar Holst Jensen og Benny Hansen som henholdsvis grupperådsformand og gruppeleder, idet Benny dog betingede sig, at det kun var en midlertidig ordning.

Conni Anby tiltrådte som tropsleder, men måtte stoppe igen i løbet af efteråret, og så blev Max Münsberg, som den første af gruppens egne spejdere, udnævnt til tropsassistent.

I august 1978 var det Ole Hannecke, der overtog gruppelederhvervet, og den næste spejder, Jan Krümmel Nielsen, blev udnævnt til tropsassistent.

Det var en stor hjælp, at de ældste spejdere således kunne hjælpe til med ledelsen, men desværre var de i en alder, hvor arbejde, eksamenslæsning og værnepligt måtte prioriteres højere end spejderarbejdet, og gruppen var derfor konstant på udkig efter ledere.

Ole Ernst var tropsleder fra 1979 til 1980, hvorefter en af spejderforældrene, Flemming Schrøder overtog. Flemming var selv gammel KFUM-spejder, og havde været med til at hjælpe KFUK-Spejderne i Ågerup med at få bygget deres hytte.

I maj 1981 flyttede Ruth Münsberg, og ledelsen af ulveflokken blev derfor for en periode overtaget af Kirsten Anderson sammen med Niels Såby Hansen. I september måtte Kirsten imidlertid stoppe, og hun blev så erstattet af Rita Schrøder, gift med Flemming.

Efter godt 3 år som gruppeleder meldte Ole Hannecke fra i foråret 1982, men han fortsatte dog i grupperådet indtil 1987. I stedet for Ole blev, efter en kort mellemløsning, CIP valgt til ny gruppeleder, trods hans kraftige påstand om manglende spejdererfaring. Det virkede dig udmærket i 3 år til 1985, hvor CIP blev forfremmet til grupperådsformand efter Oscar Holst Jensen, en stilling han ligeledes bestred på bedste vis, indtil han i 1988 overlod post til Poul Erik Højer. I 1991 overtog CIP igen formandsposten i grupperådet indtil 1994, hvor Finn Willer afløste ham på denne post. I 1995 blev Anne K. Hansen grupperådsformand.

Svend Erik Grane, barnebarn af korpsets stifter, var gruppeleder fra 1985 til 1988, hvor han blev udnævnt til divisionschef for Sct. Georgs Divisionen.

Som ny gruppeleder tiltrådte herefter Gunnar Birck - og han sidder stadig på posten, hvor han efterhånden har ydet en uvurderlig indsats for gruppen.

Flemming Schrøder havde betinget sig, at han kun ville være tropsfører i 2 år, og da Max Münsberg havde fået bedre tid, blev han udnævnt til ny tropsleder fra januar 1982 og fungerede som sådan indtil 1985, hvor han blev erstattet af Hans Henrik Christensen - også en af gruppens oprindelige medlemmer. I 1986 blev Hans Henrik igen erstattet af Martin Gert Hansen, da han på grund af flytning ville nøjes med at tage sig af roverne.

I 1984 blev flokledelsen overtaget af Peter Toft, men han måtte stoppe allerede efter et år på grund af manglende tid. I et par år måtte CIP derfor tage sig af ulvene, bistået af nogle af de ældre spejdere, og det har herefter på skift være de "gamle" spejdere, som har haft ansvaret for flokken.

Og de er så i store træk, hvad der kan udtrække af de forhåndenværende annaler og andre skrifter. Der er sikkert mange andre navne, der med god grund kunne have været nævnt, men et sted må der jo trækkes en grænse, hvis det ikke skal ende med at blive en lang opremsning.

I virkeligheden kunne der også have været udgivet et digert værk med beskrivelse af de mange begivenheder og oplevelser fra gruppens 25 årige historie, men når man er spejder, så ham man travlt med at planlægge og opleve, - det med at nedfælde begivenhederne har desværre en tilbøjelighed til at blive glemt.

Med det, der ikke må glemmes, det er, at trods mange fortrædeligheder, og trods næsten permanent ledermangel, så har Jyllinge Gruppe formået at overleve og blive en succes, som kun kan glæde de oprindelige initiativtagere, og som lover godt for de næste 25 og mange flere år.

og det skal alle, der har deltaget på den ene eller anden måde i gruppens arbejde, have en stor og varm tak for.